

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислав Любомиров
Членове: Атанаска Китипова
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Невена Б. Г.
в присъствието на прокурора А. Ист. Р.
като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Наказателно дело за възобновяване № 20231000600543 по описа за 2023 година

Производството е по чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Образувано е по искане за отмяна на решението и възобновяване на внохд №4878/2022г. по описа на СГС и по нохд №1889/2019г. по описа на СРС. Твърди се, че са налице предпоставките за това, тъй като са допуснати съществени процесуални нарушения, основание по чл.422, ал.1, т.5 от НПК, налице са неистински показания на свидетелката Г., основание по чл.422, ал.1, т.1 от НПК, както и са разкрити доказателства, които не са били известни на първостепенния съд, а имат съществено значение за решаване на делото, основание по чл.422, ал.1, т.3 от НПК. Излагат се подробни съображения относно наличието на заболявания, които водят до извод, че пострадалата П. не може да възприема правилно фактите от действителността, не може да осмисля поведението си и поведението на останалите, това състояние е било факт по време на процеса, но не е било обсъдено. Според искането, не е ясно по делото дали възбуденият страх у пострадалата се дължи на шизофрения или на думите на осъдения Х., затова присъдата, освен че е постановена при неизяснена фактическа обстановка, е и

явно несправедлива. Твърди се, че изпълнителното деяние по чл.144, ал.3 от НК не е реализирано, съдът е извел такъв извод само въз основа на показанията на свидетелката Г., която не е присъствала на събитието, няма и как да е чула думите на Х. към П. нито лично, нито по телефон. По делото не е изяснен по безспорен начин механизмът на извършеното деяние, авторството и вината. Въззивният съд не е съобразил поведенческото разстройство на пострадалата, дължащо се на употреба на алкохол, не е установено как то влияе на емоционалното състояние на пострадалата и конкретно на формирането на страх, от какви думи или лица. По гр.д №6544/2017г., което е водено за твърдяното „действие на увреждане“ на пострадалата на 03.01.2017г., не е посочено като оплакване, че е имало закана за убийство. Твърди се, че въззивната инстанция не е осъществила контрол за законосъобразност и справедливост на първоинстанционния акт, не е изяснено авторството, наличието на съставомерност, не е анализирано противоречието между двете групи свидетелски показания, те не са съпоставени с останалите доказателства по делото, конкретно с показанията на свидетеля А. П. и обясненията на Х..

Иска се отмяна на решението и присъдата, връщане на делото за ново разглеждане с указания за извършване на необходимите съдопроизводствени действия или алтернативно, признаване на Г. Х. за невиновен.

В съдебно заседание искането се поддържа от защитника адв.Г. по изложените писмено съображения. Акцентираща се, че осъденият се грижи сам за общото им с пострадалата дете, тя представлява социален риск за собствения си живот и за живота на околните, което е установено от гражданските дела, не е доказано от обективна и субективна страна осъденият да е предизвикал у нея страх или несигурност, нейните заболявания предизвикват постоянен страх и несигурност.

Осъденият Х. поддържа становището на защитника си, твърди, че е невинен, а П. е доказано невменяема, не се е грижила за двете си деца, той сам отглежда общото им дете, което не я е виждало и не я познава.

Представителят на САП дава становище, че искането за възобновяване е неоснователно и следва да се остави без уважение, тъй като не са допуснати съществени процесуални нарушения, установено е авторството и деянието, няма събрани неистински доказателства, няма лъжесвидетелстване.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е допустимо с правно основание чл.422, ал.1, т.5 от НПК, тъй като е направено от активно легитимирана за това страна, в установения от закона шестмесечен срок и има за предмет акт по чл. 419, ал. 1 от НПК. С разпореждане №873/03.05.2023г. на председателя на III н.о. на ВКС е отказано образуване на производство по възобновяване пред ВКС и делото е изпратено по компетентност на САС.

Всички оплаквания, посочени в искането за възобновяване и поддържани в съдебно заседание, относими към основанията за възобновяване на наказателните дела по чл.422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК, за които на основание чл.424, ал.1 от НПК е компетентен да се произнесе САС, са неоснователни по следните съображения:

С решение №146/02.03.2023г., постановено по внохд №48784/2022г., по описа на СГС, е потвърдена присъда от 16.06.2022г., постановена по нохд №1889/2019г на СРС, с която Г. И. Х. е бил признат за виновен в това, че на 03.01.2017г., около 18.00 часа, в гр.***, ж.к.“****“, бл.***, вх.***, ет.***, ап.***, се закарнал с убийство на Е. А. П. с думите:“ще те убия“, като закарването е възбудило основателен страх за осъществяването му, престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК. Х. е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6/шест/ месеца, отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 3/три/ години. При проверката на присъдата по въззивна жалба на Х., обсъждайки наведените доводи за нарушения на материалния и процесуален закона, второстепенният съд е приел, че фактическата обстановка по делото е била установена правилно, доказателствата са били обсъдени надлежно, при спазване на правилата за това, а доказателственият анализ не страда от твърдяните от защитата пороци. Изложена е собствена преценка на фактите, която не е довела до промяна на изводите на първата инстанция, напротив, прието е, че анализът на доказателствата води до логичните и законосъобразни фактически и правни изводи, направени от СРС. Специално внимание е било отделено на анализа на показанията на свидетелките П. и Г., като те са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, съпоставени са с останалите

доказателства, включително СППЕ в насока, че пострадалата е психично здрава и няма пречка показанията ѝ да бъдат ценени. Отговорено е подробно на всички възражения на защитата относно гласните доказателства, включително и по въпроса за частичното кредитиране с доверие на обясненията на подсъдимия Х., показанията на свидетелите П. и П.. Подробно и задълбочено са били обсъдени писмените доказателства, СМЕ и КСППЕ.

Защитните възражения, поддържани в писменото искане и пред настоящия състав за погрешен доказателствен анализ са били поддържани и пред въззивния съд, който им е отговорил подробно. Следва да се уточни, че в настоящото производство съдът няма правомощия да прави нови фактически изводи или да интерпретира по различен начин доказателствените източници, единствената възможност е да се прецени дали относимите доказателствени източници са ценени вярно и дали възприетите въз основа на тях факти и обстоятелства са правилно изведени, затова възраженията бяха разгледани съобразно тези правомощия. По отношение на твърденията, че допуснатите съществени процесуални нарушения са свързани с кредитирането на показанията на свидетелката П., която не можела да възприема правилно фактите от действителността, не можела да осмисля поведението си и поведението на останалите, като това състояние е било факт по време на процеса, но не е било обсъдено, липсват предпоставки да се приеме незаконосъобразна процесуална дейност на решаващите съдилища. Категорично тази твърдения са отхвърлени от двете редовни инстанции с подробни мотиви, базирани на анализ на показанията, отделно и в съвкупност с останалите доказателства, най-вече заключенията на КСППЕ и повторната КСППЕ, от които напълно е изяснено психическото състояние на свидетелката, като категорично е установено, че тя е със запазена свидетелска годност, какви са психичните ѝ заболявания, че са се проявили след деянието и как е лекувана. Тези доказателства са опровергали изцяло доводите, че не е ясно дали възбуденият страх у пострадалата се дължи на шизофрения или на думите на осъдения Х.. По същия начин, възраженията по отношение на показанията на свидетелката Г. са неоснователни, тъй като те кореспондират напълно с показанията на П., както и с писмените доказателства и СМЕ относно нараняванията на пострадалата, а също и са безпристрастни и непредубедени. Именно поради пристрастност, заради близките им отношения с подсъдимия, са игнорирани показанията на свидетелите П. и П.,

с напълно ясни аргументи за несъответствието им с останалите доказателства по делото. Затова твърденията, че въззивната инстанция не е осъществила контрол за законосъобразност на първоинстанционния акт, не е изяснено авторството и не е анализирано противоречието между двете групи свидетелски показания, са изцяло неоснователни, тъй като от конкретно изложените мотиви е видно, че въззивният съд е спазил стриктно процесуалните правила при проверка на присъдата както относно установяването на фактите, така и при даване на правната им оценка. Поведението на Х. правилно е било квалифицирано като престъпление по чл.144, ал.3 от НК от обективна и субективна страна, като закана за убийство, обективирана с думи, изречени неколкократно, предизвикали основателен страх за осъществяването на заканата, още повече, че са били придружени с нанесен побой.

В обобщение следва да се посочи, че внимателният анализ на актовете от двете инстанции по същество, в светлината на конкретните оплаквания, не установява наличието на нарушения на материалния или процесуалния закон. Не са основателни твърденията, че неправилно да са били кредитирани с доверие някои от доказателствата, не са били обсъдени пълно или при необходимата съпоставка помежду им, нито са игнорирани едни доказателства за сметка на други. Напротив, на всички възражения е отговорено с аргументи, които са логични и подробни. Въз основа на законосъобразен анализ на доказателствата са направени и правните изводи, за които въззивният съдебен състав е приел изцяло, че са правилни и законосъобразни, като е изложил и собствени подробни съображения в тази връзка.

Неоснователно е и оплакването за несправедливост на наложеното наказание, тъй като същото е било индивидуализирано при съобразяване на целите на наказанието по чл.36 от НК, конкретните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, като с приложение на разпоредбата на чл.54 от НК наказанието е определено в размер, близък до минималния, отложено е на основание чл.66, ал.1 от НК за минималния възможен изпитателен срок, тъй като е било прието, че за поправянето на Х. не е необходимо то да се търпи ефективно. Предвид съдебното минало на дееца, наказанието не е несправедливо, а е съобразено както с обществената опасност на деянието, така и с тази на дееца, съдът е взел предвид всички значими обстоятелства и

максимално прецизно е индивидуализирал санкцията.

Изложените доводи за наличието на основания за възобновяване на производството поради наличието на неистински доказателства и разкриване на неизвестни на решаващите съдилища данни, не могат да бъдат обсъждани в настоящото производство, тъй като по оплаквания за нарушения по смисъла на по чл.422, ал.1, т.1 и т.3 от НПК САС не е компетентен да се произнесе.

След проверка на твърдяните основания по чл.422, ал.1, т.5 от НПК, и тъй като по делото не е установено нарушение на материалния закон, процесуална негодност на дейността на съда по оценка на доказателства и несправедливост на наложеното наказание, настоящият състав намира, че липсва основание за възобновяване на наказателното производство.

С оглед на изложеното, не са налице предпоставките, предвидени в чл. 422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1 от НПК, поради което настоящият състав на САС

РЕШИ:

Оставя без уважение искането на осъдения Г. И. Х. за отмяна по реда за възобновяване на влязлото в законна сила решение №146/02.03.2023г., постановено по внохд №48784/2022г. по описа на СГС, с което е потвърдена присъда от 16.06.2022г. по нохд №1889/2019г. на СРС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____